

És akkor lássuk a „medvét” (ez eufemizmus)

Ki is Kovács István? Csak besúgó? Csak a múltban, vagy a jelenben is?

CSAK „besúgó” volt, vagy élveteg, fantáziadús üzletember is, aki feleséget is a várható haszon függvényében vett el nőül, tartott meg, vagy vetett el (mint már haszontalan tárgyat), amikor az már nem „termelt” a megfelelő, elvárt szinten?

Amint e cikksorozat bevezetőjében írtam:

A CNSAS-tól kikért ún. szekus dossziémban – „Dosar de urmarire informativa Nr. 519 privind HODOR, nume conspirativ” - (mert első felületes olvasáskor csak a szövegtörzsben kerestem neveket) **nemrég** megnéztem a felső háromsoros „balindexeket” is, kiderült, hogy évtizedeken át legjobb barátomnak hitt Kovács István, a mostani sepsiszentgyörgyi unitárius lelkész volt a legfőbb besúgóm, a „sursa”: „Kovacs Istvan”, aki - a jelek szerint - később már valószínűleg rangban emelkedett és minden valószínűség szerint „Inf” (=Informator): „FANUS” néven is jelentett rólam és környezetemről - hosszú éveken át - minimum 1984-től 1988-ig...

Miért van az, hogy az embereket mindig a legjobbnak hitt barátai súgják be.?

A „sursa” egyébként az együttműködő emberek egyik fajtájának megnevezése. Azaz: fizetett (vagy más formában honorált) besúgó.

A különbség közte és a beszerzett besúgó (ügynök) között az, hogy neki nincs fedőneve. Az ilyen informátorok (sursa) általában fogott emberek voltak. Ilyen volt a Csiby Károlyt feljelentő Murvai Béla is.

Kovács Istvánnal 1977 őszén hozott össze a (bal)sors.

Akkori menyasszonyjelöltem (későbbi első feleségem) révén ismertem meg. Akkoriban „Dia” (Diána) volt az ő szerelme, s mindketten 11-12-es diákok.

Tekintettel arra, hogy már a legeslegelején jelezte, hogy a szüleivel nem a legharmonikusabb a viszonya, apja helyett apjaként és anyja helyett anyjaként vettem pártfogásomba, s segítettem mindenben, amiben tudtam hosszú éveken át.

Ha kellett: tanáccsal, ha kellett: pénzzel, ha kellett: ruhaneművel, ha kellett: cipővel stb. stb. És részese volt a mindenkori szilveszterezéseinknek, nyári hegyi túráinknak/táborozásainknak, amelyeknek ő többnyire csak haszonélvezője volt, mert vagy nem volt pénze, vagy „megesett rajta a szívünk”...

Amikor katona volt, akkor tudtam meg, hogy nagy szerelme nem várta meg, s közben férjhez ment. Azonnal telefonáltam neki, hogy „leket verjek belé”, és 100 lejtdtem (egyetemista „vagyonomból”) postai úton, mert attól féltem, hogy szerelmi bánatában főbe lövi magát egy éjszakai

őrségben.

Teltek-múltak az évek. Marosvásárhelyi segédlelkészisége után Sepsiszentkirályra került falusi papnak, egy kis gyülekezetbe.

Megsajnáltam. S bár én sem voltam „nábob”, amikor a cégemnek kilátásban volt, hogy egy pernyerés esetén a cégünket meglopó tolvaj után a cégszámlán maradhat a beperelt személytől kb. egy millió lej, 1990/1991 fordulóján, úgy döntöttem, hogy a „legjobbajaimnak” és legrászorultabbjaimnak ún. év végi ajándékot adok. A többi, kisebb tételekre nem emlékszem, de arra igen, hogy Birtalan Ákosnak, aki a pernyerésben, a pert megelőző magántárgyalások során a legnagyobb segítségem volt 30 ezer lejt adok. A bizonytalanból. Mert a pernyerésre semmi garancia nem volt.

De Kovács Istvánnak ekkor 60 ezer lejt adtam, amiből akkor már házat lehetett venni... (Az már csak az én balekségem bizonyítéka, hogy ekkor nekem kocsim sem volt, amiként Kovácsnak igen, házam is csak az volt, ami mindenkinek: egy kétszobás, az államtól gyakorlatilag ajándékba kapott tömbházlakás.)

De Kovács Istvánnak ezt követően azonnal háza lett Sepsiszentgyörgyön...

Hogy miért voltam ilyen megkülönböztetett módon nagylelkű Kovács Istvánnal? Valahol az is munkált bennem, hogy egyrészt a legjobb barátom, de majd én is kerülhetek szorult helyzetbe, s akkor... ő fog segíteni rajtam. TEHÁT CSAK AZÉRT, mert őt tartottam a legjobb barátomnak, és anyagiakban a legszűkölködőbbnek, legrászorultabbnak...

Aztán, 1999-ben, amikor az első feleségem be-

„Az, hogy még arra sem emlékszel, hogy mennyi pénzt kaptál tőlem 1990/1991 fordulóján „ajándékba” – vagy ha úgy tetszik „baráti kölcsönként, amelyben az alapfeltétel a barátság ismérveinek maradéktalan betartása – az jellemez a legjobban: amit kapsz, az természetes, ami követelésed van, arról akkurátus nyilvántartást vezetsz, s függetlenül attól, hogy a barátod épp a vízbefúlással küszködik, de te szorgalmasan nyújtod a kezdet, de nem azért, hogy kihúzd a vízből, hanem tenyérrel felfele, s a pénzedet kéred, ami – esetleg – a barátod zsebében van, s attól félsz, hogy magával viszi a mélybe, s pénzed (no, nem a „barátod”, hanem a PÉNZED!!!) nélkül maradsz”

És még ezt írtam (hogy mi jellemzi):

„Nagy szavak, kitűnő dumagépezet, ha kell akár ájtatosság is a kéretett/szükséges/igényelt formában és mennyiségben... De empátia, VALÓSÁGOS SZERETETKÉSZSÉG és SEGÍTŐKÉSZSÉG: az NULLA!

Hiteltelen „lelkipásztor” vagy, István. Minden szavad tudatosan vagy öntudatlanul HAMIS. Nincs mögötte emberi tartás. Életminta, életbizonylat.

Édesapám élete példázatától annyira vagy, mint a Föld a csillagoktól. De akár magamat is említhetném, mert akkor, amikor én neked a 60 ezer lejt adtam, azt a BARÁTOMNAK adtam, mintegy honoráriumként is az addig barátságának vélt magatartásodért, de mintegy „letétként/befektetésként” is az azt követő időkbéli „barátságodért”, mert – én, balek – azt gondoltam, hogy a barátnak a baráton segítenie kell, akkor is, ha nincs bőségben...

Mert én akkor nem voltam „bőségben”, István! Csak akkor (Birtalan Ákos tudásának segítségével) elértem, hogy Szabó Bojta befizesse a több mint 4 millió (akkori) lejt a bankszámlánkra. És én a majdani perben pernyerés esetén remélhető (de nem garantált!) 25%ból (kb. 1 millió lejből) adtam – kockáztatva azt, hogy esetleg vissza kell majd fizetnem! – Birtalan Ákosnak 30.000 lejt, mert az ő legfőbb érdeme volt, hogy a pénz a bankszámlánkra került, és neked 60.000 lejt... Noha neked abban nem sok részed volt, hogy ez a pénz a bankszámlánkra került.

Ugye tudod, hogy csak ebből a két összegből (60+30=90 ezer) én akkor házat vehettem volna. És nekem akkor a blokklakáson kívül semmim se volt: se kocsim, se házam (az államtól „örökölt” kétszobás blokklakáson kívül!).

De te házat vettél akkor... Miből is???

Nem a sepsiszentkirályi papi fizetésedből!

Vissza ismét a múltba: a vízben fuldokló helyzetéhez...

És teltek ismét az évek.

2001-ben kitört az „Európai IDŐ” ellen indított lapháború, amikor Tamás Sándor fővezérlete alatt korábbi kollégám, Kocsis Károly, alvezér vezetésével és szintén korábbi kollégám, Willmann Walter segítségével ÚJ IDŐ néven lapot indítottak 2001 november elején a korábbi kenyéradójuk ellen - mellesleg akkor ELLOPTÁK az akkor „aranyárfolyamú” terjesztési adatbázisunkat is (a mintegy 500 terjesztési pont adatait: „felvevőkéességét”, címadatbázisát, stb.). De a háborút én nyertem meg: a csatatéren az ÚJ IDŐ hullája maradt.

Nos, ekkorra már – 2000 januárja és 2001 novembere között – az első feleségemmel karöltve azt is elérték (a majdani háború sikerében reménykedve), hogy 22 hónap alatt 25 ezerről tudatosan 12 ezerre „küzdötték le” az Európai Idő példányszámát (céltudatosan terjesztési pontokat számoltak fel, lassú, de kitartó ütemben).

(folytatása az 5. oldalon)

